

Подземието не го плашеше вече никакъ. Внимателно, но сърдцето надви всички прѣчки, до като най-послѣ достигна пакъ до входа. Той искаше за мигъ тукъ да си почине, за това се отби въ единъ запазенъ отъ вѣтроветъ жгълъ. Но щомъ седна и очитъ му започнаха да се затварятъ; не можа да надвие умората си и спокойно заспа.

Когато се събуди, Реги се поогледа и си помисли, че нѣкакъвъ тежъкъ сънъ го е налегналъ. И каква случайностъ! — Той не се намираше въ своето топло легло, а неговитъ рждѣ стискаха здраво едно блѣскаво като злато сандъче.

„Какво ли е, що е всичко това?“ мина прѣзъ ума му и се озърташе насамъ нататъкъ. Но неволно неговиятъ погледъ се запрѣ на господинъ Вернеръ, който седѣше близко до него на единъ камъкъ и го наблюдаваше.